

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 óra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, aug. 20-án
1871.
34. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely Ludas Matyi-nak
van szánva.

N y i l a t k o z a t.

Alólirottak ezennel kezünk keresztvonásával bizonyítjuk, hogy a Ludas Matyi és Borsszem Jankó közt fenforgó beesületbeli ügy jelenlétünkben lovagias uton elintéztetett. — Pest, augusztus 18. 1871.

Goromba Relli sk:
Ágravaló Dolfi sk:

Nagy Bögös sk:
Herkó Péter sk:

A z a g g l e g é n y.

Zengj lantom az agg legény bajáról,
Zengj magasról, mint a Mátra hegy!
Hogy legény? — tagadni mint lehetne?
— Rák a rák is, bárha hátra megy.
Szívben télizöld, fején havaz . . .
Nem lehet tagadni, ugy van az!

Mint tökinda ott a kertpalánkon
A virágok közzé kúszik át, —
Bajszpödörve lánykákhoz szegődik,
Udvarolván Pannit, Zsuzsikát!
Kandúr-adta vén legénye! még
Véli, hogy a lányka érte ég.

S mintha mégse volna vén a bátya —
Gomblyukába rózsza szált akaszt,
S ugy megbókol, talpát köszörülvén,
Mint valamely dombháti kakas!
Ki — s bejár a házi lány után — —
Jól vigyázzék bátya! — elfut ám!

Mint hajdanta — mintegy negyven éve —
Még mostan is sarkantyút visel, —
Háta bárha kissé görbe néki,
Helyre hozza szívverésivel! . . .
Eh, ne beszéljünk ily foghegyen,
— Az a lányka még hozzá megyen.

Hozzá, hm, de nősülni koránlja . . .
— Nincs a hátán a tatár sereg,
S jobb a méhvel szerte döngiesélni . . .
S házi gondba dülni sem szeret!
És — ha bár szerelme ég belől:
Híte nincs a nő-erény felől!

Hajh, de minden véget ér elvégre . . .
Mint a gomba, összeroskadunk!
S fenmarad csak, mint az ódon háznak
Gyász kéménye — kormos bánatunk!
Uram-bátyám a jövődbe,
Születte fa módjára dől be!

Mészáros Károly

Úgy tenyészik, mint az árvalányhaj,
Régi kedvét megesipte a dér!
Ő miatta otthon ülhet immár —
Zsuzsi, Panna, Fáni és Adél!
Panaszkodik — roszak a fogak!
Házi gyámul vén banyát fogad.

Nem vidítják daliás fiakban
Mult időknek élő képei!
Sarkantyúját a kovácsnak adja,
Ugyse tud már szépen pengeni . . .
Házfalán egy agg óra ketyeg,
Szalmaágyán a banya beteg.

Az én urambátyám bolondságai.

Kikottyangatja Kotynyeles.

Az én urambátyám, míg az élőknek földén jár vala, azon — mai napság már hála az égnek, nagyon megfogott — emberek közé tartozott, kik legnagyobb kedvüket abban lelik, hogy ha másokat luddá tehetnek s valami bolondságot elkövethetnek mások bosszantására.

Nem volt az neki jó napja, nem volt étvágya, mikor valakit rá nem szedhetett. Sokszor torkára forrott ugyan kújonsága, de azért ő halála órájáig meg nem javult. — Gyermekekoromban engem is elégszer rászédett. Mikor vásár volt rendszeren megjelent nálunk s vásárfiával kedveskedett. Egyszer egy nagy csomagot hozott ajándékba; örültem már csak külsejének is, kíváncsian bontogattam, hogy ugyan mi lehet benne, egyik borítékot a másik után szedegettem le, végre a sok takaró után, előtűnt egy a csapda által összelapított döglött egér. Jó hogy urambátyám ekkorra már ellábolt, mert nem állok jót érte, hogy a fejéhez nem vágtam volna. — No engem többé rá nem szed — gondoltam, — hanem jött a másik vásár, akkor meg egy skatulát hozott: „no mondok a skatula még is csak valami, a mi benne van úgy is tudom hogy haszontalanság, majd kidobom belőle. Bele nyulok a pamuttal fedett skatulába, hát az ujjamba csimpajkodik valami, sikoltva kapom ki kezemet, rázogatom, hát nagy rémülésemre látom, hogy egy csunya denevér csügg ujjamon. De már többet be nem jön az udvarunkba urambátyám vásárkor, kizárom; erősen felfogadtam.

A legközelebbi vásárkor már az utca ajtóban lettem; hát csakugyan jön egyszer; bezártam előtte a kis ajtót s a kerítés hasadékan át mondogattam, hogy csak menjen, nem kell vásárfia.

„No jó — mondá — majd kerül ennek gazdája“ s ezzel kivett a zsebéből egy szélmalom forma játékszert, belefújt, s úgy forgott a kereke, hogy még. — No már ez

A magánytól — késő öszitájként —
Háza tája szomorú, rideg;
Hajtsd be ám, ha fel nem borzad szőrük,
Hajtsd be udvarába ökridet!
Ablakát a szélvész zörgi be;
Huh, a temetőből jött ide! . . .

Hogyha meghal, senki nem siratja,
— Bár a kántor a sirásra jel —
Legfőlebb a vén banya, no már — — a
Testamentom végett ájul el . . .
Sirjához, búját fejezni be —
Jár szűkölve, hűséges ebe.

B. G.

nem bolondság — gondolám — ezt ellehet fogadni. Kinyitottam az ajtót: de akkor meg már csak nagy kertemre adta a játékot nekem. Próbálom én is fújni, de csak nem forog a kereke; erőlködöm, hasztalan, be viszem megmutatni, hogy mit kaptam; hát csak rám förmednek, hogy mi az ördögöt csináltam? a tükörhöz vezetnek s ime látom, hogy az egész arcom fekete, mint az áfrikai szerencsené vagy a pokolbeli ördögé. Megint rászédett az az akasztófa urambátyám. — A játékszer úgy volt ugyanis csinálva, hogy ha a fuvó esövet jól bedugták, a kerekre szolgált, ellenben ha killebb huzták, egy üregbe ért, mely égett szénporral volt töltve s ezt a fuvó arca közé szórta. Így tett az én urambátyám több ízben luddá, csak az vigasztalt, hogy másokkal is elégszer megjáratta az áprilist.

Mesterségére nézve kovács lévén az én urambátyám, egykor korán reggel egy munkás ember ment hozzá, hogy élesítse meg metsző kését, de hamar, mert ő egész nap metszeni fog — mondá.

No no — csilapítá őt urambátyám ravasz képpel — jó volna talán azt is hozzá tenni, hogy ha az Úr akarándja és élünk, mert az isten küldhet ám ránk bajt, szerencsétlenséget s több effélet.“

Ej! ne papoljon nekem — mondá az ember — met-szek én ma egésznap, ha szekereze esik is.

„No jó, én nem bánom, csak aztán kee meg ne bánja az ilyen beszédet“ — végzé a szóváltást urambátyám s ezzel kiküldé az udvarra egyik legényét a munkással élesíté végett; ő pedig elővette az embernek a műhelyben hagyott tarisznyáját s abból kivette a kenyert s szalon-nát s ezeket két darab kövel helyettesítette. — A munkás megélesítvén kését, elballagott a szöllőbe. Jó egy órányira volt a szőlő s mikor emberünk kiért, elfáradt s meg is éhezett; jó lesz egyet falatozni s egyszersmind pihenni — gondolá s elővette tarisznyáját, de meghökkenve látja, hogy a kenyér és szalonna helyett két darab kő van benne; csak nézi, csak nézi, végre elkáromolja magát, szidja

a kovácsot, mert bizonyosan az tette bolonddá. No majd megmutatja ő kit tegyen máskor bolonddá — gondolá — s a köveket tarisznyájába visszarakván nagy bosszusan haza indult.

Urabátyám a műhelyből már messziről észrevette embere jöttét; legényét betanítá, hogy mondja azt az embernek, miszerint a maiszter most ment ki, mindjárt bejön, s ha az ember utána megy a műhelyből, vegye ki tarisznyájából a köveket s tegye vissza a kenyeret s szalonnát; ezzel elosontott.

A munkás nem is köszönve beállított a műhelybe s mérgesen tudakozá az urat. A legény elmondá mondókáját. A munkás várakozott, de a maiszter csak nem jött; végre megunván az áldogálást, tarisznyáját letéven leült. Nem sokára hallatszott az udvaron a maiszter szava, de nem jött maga a műhelybe; a munkás ekkor türelmét elvesztvén, kiment elébe s csuful megtámaata, hogy így meg amugy, az apját tegye bolonddá.

Urabátyám a legártatlanabb képpel kérdezé, hogy de hát mi a baja? Az ember aztán elmondá, hogy mit talált a tarisznyában.

„Az nem lehet — csapá össze kezét urabátyám — hiszen ez akkor csuda eset; mutassa azt a követ.“ Bevezeté az embert a műhelybe, hol a legény az átváltoztatást már elvégezte. — Az ember mérgesen bontogatta tarisznyáját s jól meg sem nézvén átadá urabátyámnak a kenyeret.

„Ugyan mit bolondozik kee az emberrel — feddözék urabátyám — hiszen nem kő ez, hanem kenyér. Az ember kimeresztett szemmel nézi, forgatja, hát csakugyan az ő kenyere az, keresgél a tarisznyában, megtalálja a szalonnát is; de a kőnek sem hirté sem hamva; majd esküdözök égre, földre, hogy de bizony csak kő volt a tarisznyájában. Ekkor urabátyám áhítatos képpel, égre tekintve csak annyit mondott:

„Ugye, megmondtam, hogy nem jó az úr ellen rugódozai, lám csudaképen is megesett, hogy kee dolgában semmire sem mehetett.“ Az ember szégyenkezve elment s maig sem bizonyos benne, hogy csakugyan kővé változott-e egy időre kenyere, vagy csak ő nézte annak vagy hogy urabátyám, a kovács tette bolonddá.

A faluról a városba hetivásárra bejárt gazdák, urabátyámnál szokták a kocsijokat, ha hiba történt, megjavíttatni, ilyenkor ki nem fogytak a panaszból, hogy mily ezadar homokos ez a város határa, az üres kocsit is alig bírja a jószág stb.

No lássák keetek — mondá urabátyám — ez a sok homok pedig mind hasznavehetetlen, csak olyannak látszik mint a keeteké, pedig az ott való sokkal nehezebb.“ Mikor aztán két vagy három garast érő munkát végzett valamelyik ember kocsiján, nem fogadott el érte fizetést, hanem arra kérte az illetőt, hogy abból a jó falusi homokból hozzon neki vagy három zsákkal a jövő

hetivásárkor. A falusiak készséggel megígérték, csak mikor nagy keservesen elszállíták a homokot s látták, hogy urabátyám a műhely elé önteti, hol különben is térdig ért a homok, akkor káromkodtak, de urabátyám azzal vigasztalta őket, hogy ugye mondta, hogy nehezebb a falusi homok.

Urabátyám eselekedte azt is, hogy egy Pók nevű, kövér káplán megméretvén egyszer magát az ő jelenlétében, egy vasáros boltban: elhiresztelte a városban, hogy a plébánián egy két mázsás pókot mutogatnak ingyen. A sok nép e hirre csak úgy tódult a plébániára, a csudaállat ingyenes bámulására, s alig lehetett felvilágosítani őket a dologról. Kitadódván urabátyám turpissága, csak pénzberség fizetéssel menthette meg magát a bezáratástól; de ő ezt kutyába sem vette, hanem a káplán emlékezetessé tételére mindjárt készített egy találós mesét.

Egy hangya nevű többszörös gyilkos végeztetvén ki ugyanis az időben s ennél az utolsó vallási szolgálatot Pók káplán végezvén, a talány ez volt: mikor beszélt a pók a hangyával? Felelet: halálos óráján. S e talány ama városbanmai nap is dívik.

Egy tavaszon meg szőlő metszés után elhiresztelék, hogy a fakadó szőlő bimbó meszelyét megveszi egy garasért orvosságnak; a munkásoknak ételt hordó gyermekek, szolgálók s rövid eszűek aztán egész sorokat lekoppasztottak a bimbóktól s csináltak vásárt urabátyámnál. — Hogy mennyi kárt tett ezáltal, azt nem számítá csak annak örült, hogy megint bolondot tehetett.

A keresmárosok, kereskedők féltek tőle mint a tolvajtól, mert rendszeren feneketlen üveget küldött egyik vagy másik dolgoztatótól, bor, pálinka vagy olajért.

Minden idegent rászédett azzal, hogy van a nagy templomban a torony alatt egy kő szent, kinek egy könyv van kezében s valahányszor hallja, hogy az óra üt, mindig egy levelet fordít a könyvben. A köszentnek aztán mindig volt bámulója, de biz az soha sem fordított könyvében egyet sem, mert nem hallotta az óra ütést.

Egyszer meg azt híresztelte el, hogy a heti vásáron rózsza színű ludakat árulnak. No ezt már sokan kíváncsiak voltak látni: láthattak is ludakat, de fehérrozsza színűeket.

De nem lehet csak úgy egyszerre, urabátyám boldonságait mind elszámolni; hagyjunk máskorra is. Most még csak annyit akarok mondani, hogy a halál megvégre urabátyámat tréfálta meg. Urabátyám ugyanis a vizet soha ki nem állhatta még a esizmaszárában sem, s az volt a legnagyobb bosszúsága, hogy vénségére vizibe betegségbe esett s abban is boldogult ki.

A kedves vendégek.

Antonelli: Hát Péter-fillért hoztatok e?

Szabó Imre: Pénzt most nem hoztunk, csak hódolatunkat.

Antonelli: No hát takarodjatok haza, s mondjátok meg páter Tritytrotynak, hogy máskor okosabb embereket küldjön ide.

Tanügyi törvényjavaslat.

Beadja az összeüledő törvényhozásnak doktor Pauper Tivadar cultuszminiszter.

Resurexió Hevesből.

Tagadják no kendtek, — vitéz Ludas Mátvás!
Ellenőr, Skorpió, meg kend vén köhögős
Rosz tüdejü Iezig, Üstökös, Kotynyeles,
Papírrágó és kend vénczigány Nagy Bögös!

Tessék megtagadni, hogy — nincs föltámadás,
Hogy a halott föl nem támad, erősítsék . . .
Én pedig példákkal bizonyítom majd bé, —
Hogy számtalan él, bár régen eltemették.

Felhozom példaként, a köcsög kalapot, —
Frakkot, pantallót és kurta száru eszmát;
Emlékezzünk vissza nyolczszáz hatvan egybe,
Hogy el énekeltük rá, a „requieskát.“

És im, fentnevezett nemzetes uraim . . .
Nemde kijöttek az enyészet gödréből?
Tizszer annyian!!! mint levágott jegenye,
Melynek száz esemete sarjadz gyökeréből.

És hogy megmutassák tiz hosszú év alatt, —
Mennyit tapasztaltak — ott — a másvilágon,
S hogy a kötsögbe a tej meg ne aludjék,
Havanna parupli pihen a hős vállon.

* * *

Nyolczszáz hatvanegyben, egyik magyar mágnás
— Mint azt bécsi lapok, aprehensiv jelzék —
Magyar ruhába mert löversenyre menni,
Még mi is azt hittük: — No, — biz ez ellenzék*)

Dehogy lett ellenzék, — csipje meg a szunyog.
Lett „királyi biztos“ egy magyar megyébe,
Szerzett is érdemet, — annyit, — quantum satis,
„! Bár készen volna már jutalma az égbe!“

Hidje el Ludas ur, — én sokat beszélni
Nem tudok, de nincs is hozzá akaratom,
De mondja meg bár ki, hány kigyót és békát
Táplált hajdanában a Fertő s Balaton.

A kis Fertőt — nem rég — szépen lecsapolták,
Oda lett a sok szép kigyó és a béka;
Igaz, hogy a Lajthán túlra lakó népek
El-el — sóhajtoztak utánnok — „ugy néha.“

*) Ugyan Joskó legyen kend eszén, csak nem gróf Szapáry Gyulát érti kend??

És im — fent nevezett — nemzetes uraim,
Jön már béka, kigyó és gyik ezer számmal
Kiapadt, beapadt.?? Az ördög gondolna,
Ily boldog szüretkor a Fertő tavával.

Krupalek, Czibulkán, Paplanez, Zadinkó, —
Winkler, Schuster, Schnaider, Tischler, Esztergályos,
Böhmer, Pollák, Tallián, Horváth, Rátz, Linziner,
Pók, — az az majd Póchy, Müller és Menszáros.

Smetanovich, Palchik, Dalagóczy, Csisztok,
Porkulák, Augusti, Amnesti és Ketnok,
Mitsilák, Pakolnyi, Viszalidez, Lattnok,
Zasztanek, Vinyadkó, Hozarides, Mottnyek.

Mondhatnék még hozzá egy pompás Földvárít, —
Ki azoban földből, nem épített várat.
Az az, jach-jach, so-so, — most már jól emlékszem
Lakott most nem régen egy iszonyu házat.

Da Pána Bohpriszám, mernék megesküdni,
Hogy miként a Fertő békái, kigyói,
Épen olyan formán fognak feltámadni,
Szegény rongyos hazánk a l v o skorpiói.

Bolond volt örökkön, bolond is lesz mindig
Az, ki egy moesárból nem régen ki vezett
Békáknak halálát — könyezve siratja,
Arra azt mondjuk, hogy teljes esze vezett.

Soh se siránkozzunk, itt jön a „rendezés“
Lesz majd törvényszék és királyi bíróság,
Királyi köz jegyző, árvaszék, rendőrség
És az az örökös — pompás főispánság.

Én nem vagyok Illés, Esau, vagy Dávid,
Nem vagyok Sámuel, vagy az öreg Jónás,
Nye mósem tehetség, hogy én prófétáljak . . .
Vagy hogy birjak oly jó szemmel mint Tóbiás.

De mégis esküszöm, — Da Pána Boh priszám,
Hogy Krupalek ur és a fent nevezettek . . .
Czincözze meg őket páduai sz. Antal**)
Mind valamennyien, — újra mind itt lesznek.

Joskó Zazravetz
szénégető.

**) Mit ért kend Joskó azalatt a szó alatt: — „Czincözze meg“ — mi egyszer Hevesmegyében hallottuk ezt a kifejezést — és akként magyarázták: hogy a zsebkendőjével verje meg őket a szent.

Szabadkai életképek.

XXIX. kép.

Rendkívüli indítvány a rendkívüli közgyűlésen.

Uraim! Kutya van a kertben; mert Lénárd Máté nincs a kinevezett főispánok keretében. — Jónak látnám tehát, őt valamiképp a főispánok koszorujába becsempészni; ezt pedig legjobban tehetjük a mostani pisze közgyűlés segítségével, a mely ugy sinec másra hívatta, mint ezimboráskodásra és korteskedésre. Mi mindannyian tudjuk — ha mások nem is — hogy Lénárd Máté nagy tudományu ember(?) amit eléggé tanusítanak az ő hivatalos kiadványai. — Aztán meg tudjuk azt is, hogy mily nagyok az ő érdemei?!... a melyeknek oly hosszú történelme van, mint Páter Szömöröcsényi „berkenyénének.“ — Hát nem ismeretesek-e az ő érdemei a belügyminiszter előtt? Nem ő írta-e ki Sz. M—t hivatalából azért, hogy restauratiokor nem ő rá szavazott? — Nem tudja-e a cultuszminiszter, hogy a leányiskolát a barátok „sütőházába“ kvártélyozta azért, hogy ő meg magát — esupa ügyeszeretből — a város egyik lakházába befészkelhesse. Hallgatok a „Joczka“-féle cultuszról. — Nem tudja-e a honvédelmi miniszterium, hogy ő vétette meg B. kunyhóját, „katonai laktanya“ ezimen, jó, busás áron, hogy elvégre ne legyen sem pénz sem laktanya? Nem tudja-e a finanezminiszter, hogy a mi erélyes polgármesterünk esupa fogyasztási pártolásból néhanapján oly mélyen tekint a boros kanesóba, hogy garázdálkodásáért pofonütéssel kínálta, amint ez történt L vendéglős egyik lakomáján. Nem tudja-e a közlekedési miniszter, hogy ő hozta be Szabadkán az ökörfogatot mint legujabb találmányát a gyors közlekedésnek? Nem tudja-e az igazságügyminiszter, hogy a rabok contingensét örültekkel is szaporítja az által, hogy ezeket amazokkal ugyanegy börtönbe zárattja.

Mind ezek uraim oly érdemek, a melyeknél fogva méltán megkivánhatjuk, hogy Lénárd Máté neveztesse ki városunk főispánjává. (a mamelukok: helyes éljen!)

Franz von Zombóracz
indítványozó.

Hogy pióczáztatta meg magát Józsa Gyuri?

Józsa Gyurinak egyszer a többi közt az a merész gondolata támadt, hogy megházasodik, az az hogy meg-nőtül. Gyuri bácsi noha közel járt már az ötvenhez, mind-annak daczára D... ben a gazdag B... leányok egy-kére, azok közül is a legfiatalabb, az alig 15 éves Ilonkára vetette szemét.

Egy szép reggel kiszól Gyuri bácsi a füredi révnél emelkedő alacsony nádas kastély tornáca alól:

„Jancsi! fogjál“

— Háh megyünk nagyságos uram? kérdi Jancsi kalap emelintve.

„D... be háztűz látni.“

— No akkor hát a fedeles csézába fogok —

Félóra mulva már a fedeles cséza a D... be vezető országuton porzott a Hortobágy felé.

A nap oly veszett dühösen süttött, hogy égető sugara elől még a bibicz is a széles levelű sás alá bujt, nem volt tehát esuda, hogy Józsa Gyurinak is melege volt a csézában, melegíté kívül a tikkasztó nap heve, belől pedig a szív lobogó fáklyája... a szerelem.

Józsa Gyurinak mint vizmentében és viz közt lakó halandónak hasonló természete volt a bivalyéhoz, melyet eredeti természetes ösztön: ellenállhatlanul vonz minden tócsa és pocsolya felé. Most is a mint átrobogott a cséza a kis Hortobágy hídján, a közellevő sásas rét tisztásában nagy kedvet érzett Gyuri bácsi megfürdeni; parancsolá tehát Jancsinak, hogy megálljon... s abrakoltassa meg a pejkkókat addig, míg ő megfürdik.

Józsa Gyuri egy percz alatt lerugta a lábravalóját s a másik pillanatban már zsupsz. beleült nyakig a tisztásba.

Egyszer csak elkezd a Gyuri bácsi teste bizserélni, oly valami kellemes tüfele szurkálásokat érez itt is amott is, mint mikor az ember a gőzfürdőben a hideg zuhany alól rögtön a meleg medenezébe ül bele. Kevés idő mulva érzi, hogy a száz meg száz szuszurkálás csipéssé változik át, kezdi tehát Gyuri bátyánk testét tapogatni... hát ujjai jéghideg puha lényekbe mélyednek, melyeknek csipése már kiálhatatlanná kezdvéni válni, Józsa Gyuri is elordítja magát s aló ki a partra; ekkor látja, hogy az egész teste telve nadálylyal. Ugy nézett ki mint valami esikos tigris.

A nadálynak — tudjuk — három szája van, s így elképzelhető az a pióczázás, mit Gyuri bácsin vittek végebe a vérszopók, miket minél inkább iparkodott testéről leseperni, annál inkább oda ragadtak. Bögött Józsa Gyuri mint egy bölömbika, s futkározott a cséza körül mint a keringő birka, örökösön kiáltozva: „jaj végem van Jancsi, jaj végem van Jancsi!“

— Dehogy van vége a nagyságos urnak, dehogy van — csitítá Jancsi! csak a roszt vért szívják ki belőle, meglássa még egészségesebb lesz. Megálljon no mingyárt segíték én rajta. — Azzal előkereste Jancsi a cséza üléséből a szeredást, kivette abból a sőtartó fapixist, s lefektetvén urát a gyepre, sorra sózá a pióczákat, melyek ezen műtetre mind lepotyogtak a testről.

Hanem most meg már elkezdett a vére bugyogni a nadályesipte helyeken. Ezen is segített Jancsi, apródonként lemosván a vért, beraggatá a sebhelyeket a tűzszere-

szám tartójában lévő zsidóbőr taplóval s aztán betakar-
gatván urát tanácsolá, hogy most már maradjon estig bé-
kével, majd naplement után folytathatják az utat.

Józsa Gyuri nagyot aludt a piócázás után s feléb-
redvén első szava is e volt: Janesi hajts!

— Hová nagyságos uram! D . . . be?

„Nem, hanem haza — most nem megyünk háztűz
látni.

Aphorismus.

Minister Pauper! „Quousque tandem abutere paedago-
gica nostra patientia.“

Ime láthatod, hogy a fizetményeket javítja igazságos
justitia.

Si nobis non assignaveris majorem solutionem, ergo peri-
bimus!?!

Esurientes et sitientes!? Per amorem Dei!!! Quomodo
docebimus?!

Revera jam dudum promittuntur ad minimum sexcenti
floreni:

Eis, qui hoc denegant propinamus ut bobus portiones
foeni.

Rogamus ploramusque, et vos parum nihilque facitis
sapientes Ministri.

Et vultis ut nos simus solertes prudentesque populorum
Magistri.

Nonne hoc perbene scire deberetis „Quid tibi fieri non vis
hoc alteri ne fac:“

Omnes valde bene editis, bibitisque vinum, caffam aliüdve
aut vero bonum lac.

Bonum est pro vobis, date sic et nobis, adminus panem
carnem et cognac.

Isten ellen vétkezel, hogy annyira komplaltatsz minket
qua Docentes populi:

Sic prospicimus sicut vertagi et prae fame sumus pervalde
tremuli.

A szegény néptanítók és nevelők.

Ibi ubi vel ubique.

Alázatos kérdés?

Dr. Pauler Tivadar cultusminiszter ő excellentiájához,

*Bátorkodunk megkérdezni nagyméltóságo-
dat, hogy azon rendelete, melyben az érettségi
vizsga-bizottmányoknak a szigorú eljárást meg-
hagyja, kiható-e ránk képviselőkre is, kik az
érettségi vizsgát még nem tettük le s most akar-
nánk neki menni.*

**Semmiczei Ödönke.
Hulszky Augusztinka.**

Discurszus.

Iezig szomszéd és Mihály gazda között.

Iezig: Thodja-e
Mihály gazda, hogy
khit gunyolnak khi
legthübben?

Mihály: Ugy gon-
dolom, hogy a csizma-
diát, vagy a kefekö-
töt . . .

Iezig: Nem tho-
lalta khend el . . . hát
lássá Mihály gazda!
legthübben khigunyol-
ják az dhoktort, mert
arra minden beteg és
nyavolyás, khiölti a
nyelvét.

Mihály: No most értem hát én Tök Jankó maga-
viseletét, mivel doktor korában ő rá öltögettek . . . most
ő öltögeti másokra a nyelvét.

Előfizetési felhívás.

Hass, alkoss, gyarapíts, a haza fényre
derül.

A „NÉPSZAVA“ a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve
irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek leg-
buzgóbb apostola; hű őre és védője a nép jogainak;
zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tol-
mácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; uttö-
rője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek;
rendetlen harczosa kedves hazánk függetlenségének.

Jelszava tehát: **Függetlenség, sza-
badnép, és önkormányzat!**

Gyűjtőnek minden öt előfizető után tiszteletpéldány-
nyal szolgálunk.

Előfizetési ár:

Évnegyedre 1 frt

Félévre 2 frt

Kiadóhivatal: **Pest, városháztér 6. szám alatt.**

Felelős szerkesztő: Főszerkesztő és kiadó tulajdos
Mészáros-Hevesy Antonia. Mészáros Károly